

(171. 3.)

VERSLAG DER COMMISSIE.

De Commissie in wier handen gesteld is de Nota van Inlichtingen op het adres van de Erven J. W. Käyser, concessionarissen voor den aanleg en de exploitatie van het telephoonnet te Nijmegen, houdende verzoek tot het verkrijgen eener nieuwe concessie, heeft de eer het navolgende te rapporteeren:

Adressanten hebben de tusschenkomst van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingeroepen, ten einde op grond van het bepaalde bij art. 21, 2de lid, der Telegraaf- en Telefoonwet 1904 (*Staatsblad* n°. 7) eene nieuwe concessie ter vervanging van de oude te verkrijgen, „zooals die aan *alle* concessionarissen is in uitzicht gesteld”.

Adressanten beroepen zich ter bepleiting van hun recht op eene nieuwe concessie op de woorden van het Verslag van het mondeling overleg der Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer met de Regeering over het ontwerp van bovengenoemde wet. (Gedrukte Stukken 1903—1904. — 6 — n°. 1).

De Commissie van Rapporteurs meende, dat er eene bepaling moest worden opgenomen omtrent de rechtsgeldigheid van de bestaande concessies, „welke echter — zoo luidt het Verslag — zoo spoedig mogelijk behooren te worden vervangen door nieuwe concessiën, ingericht overeenkomstig art. 2 van het wetsontwerp”.

De Minister kon zich met deze beschouwingen vereenigen en verklaarde zich bereid eene wijziging aan te brengen in art. 20 van het ontwerp.

Er werd toen aan verbonden een tweede lid, luidende:

„De door Ons verleende concessiën blijven van kracht, totdat zij door overeenkomstig art. 2 vastgestelde concessiën zullen zijn vervangen.”

Adressanten zijn van oordeel, dat uit hetgeen hier is aangehaald duidelijk blijkt, dat nooit de bedoeling kan hebben bestaan om eene oude concessie *bijna vijf jaren* (de bestaande concessie is bij Koninklijk besluit van 7 April 1906 n°. 42, met ingang van 28 October 1908 ingetrokken) na invoering der wet in te trekken, zonder daarvoor eerst in de plaats eene nieuwe concessie te hebben verleend.

De Minister acht het beroep op boven aangehaald Verslag onjuist en verwijst naar hetgeen door hem bij de schriftelijke, zoowel als bij de mondelinge behandeling van het IXde hoofdstuk der Staatsbegroting voor 1907 in de beide Kamers der Staten-Generaal is in het midden gebracht.

De Minister betoogt verder, dat naar zijne overtuiging art. 21, 2de lid, der Telegraaf- en Telefoonwet enkel bedoelt de bij het in werking treden dier wet bestaande concessiën geldig te verklaren. De bijvoeging: „totdat zij door overeenkomstig art. 2 vastgestelde concessies zullen zijn vervangen” dient naar 's Ministers oordeel alleen om die geldigheid buiten twijfel te stellen, totdat eene op de wet gegronde concessie zal zijn verleend en geenszins om een termijn voor den duur dier concessiën te bepalen.

De Minister verklaart dan ook niet te kunnen inzien, dat door de opzegging van de aan adressanten verleende concessie, voordat dezelve eene nieuwe was vervangen, aan de voorschriften der wet zoude zijn te kort gedaan en evenmin dat daarin eene verplichting te lezen is om, voordat met Staatsexploitatie wordt aangevangen, eene nieuwe concessie te verleenen.

De Minister blijft evenwel van gevoelen, dat later de billijkheid zal kunnen blijken van de toekenning van eene extra-vergoeding aan adressanten te bevorderen.

De Commissie is niet eenstemmig in haar oordeel over het onderhavige geval.

De meerderheid der Commissie deelt weliswaar het gevoelen van den Minister, dat art. 21 van de Telegraaf- en Telefoonwet bedoelt de bij het in werking treden der wet bestaande concessiën geldig te verklaren en dat de woorden „totdat zij door overeenkomstig art. 2 vastgestelde concessies zullen zijn vervangen” geenszins de bedoeling hebben om een termijn voor den duur dier concessiën te bepalen.

Zij merkt echter op, dat de concessie, waarvan in deze Nota sprake is, door intrekking zal eindigen op 28 October 1908, dus bijna 5 jaren na invoering der Telegraaf- en Telefoonwet 1903, zonder dat een concessie is verleend volgens de bepalingen dier wet, ofschoon door de concessionarissen hierom herhaaldelijk is gevraagd.

En dan komt het aan de meerderheid der Commissie voor, dat door de weigering van vervanging der bestaande concessie door eene concessie overeenkomstig de bepalingen van art. 2 der wet zeker niet is gehandeld in overeenstemming met de duidelijke bedoeling des wetgevers — welke bedoeling blijkt uit de beschouwingen van de Commissie van Rapporteurs bij het mondeling overleg met den Minister en waarmede de Minister zich vereenigde — dat de bestaande concessiën *zoo spoedig mogelijk* behoorden te worden vervangen door nieuwe concessiën, ingericht overeenkomstig art. 2 van het wetsontwerp, welke beschouwingen en welk overleg aanleiding gaven tot opnemning van het bedoelde tweede lid van art. 20 (thans art. 21).

De nieuwe concessiën, ingericht overeenkomstig art. 2 der Telegraaf- en Telefoonwet, konden niet dadelijk bij het in werking treden der wet gereed zijn en daarom werd de overgangsbepaling bovenbedoeld in de wet opgenomen, ten einde de rechtsgeldigheid der bestaande concessies voorloopig, namelijk zoolang de nieuwe concessiën nog niet verleend zijn, te verzekeren.

De meerderheid der Commissie meent dan ook, dat in de intrekking der concessie 5 jaren ongeveer na invoering der wet bezwaarlijk eene reden kan worden gevonden voor de weigering om eene concessie te verleenen overeenkomstig de bepalingen der wet.

De wet spreekt toch van vernieuwing van alle concessiën zonder onderscheid en laat het niet over aan het Uitvoerend Gezag om een termijn te stellen van een willekeurig aantal jaren, gedurende welken eene concessie nog duren moet, zal er van verleenning eener concessie overeenkomstig de bepalingen der wet sprake zijn.

De meerderheid der Commissie is dan ook van oordeel, dat de weigering om de bestaande concessie te vervangen door eene concessie overeenkomstig de bepalingen der Telegraaf- en Telefoonwet 1903, niet is in overeenstemming met den geest van het voorschrift van art. 21 der bedoelde wet.

Waar nu echter eene concessie, alsnog te verleenen overeenkomstig de bepalingen van de Telegraaf- en Telefoonwet, slechts een duur zou hebben van enkele maanden, meent de meerderheid der Commissie een voorstel tot verleening daarvan niet te moeten doen, maar zich te moeten vereenigen met de conclusie, waartoe de minderheid der Commissie, zij het ook op andere gronden, komt.

Deze minderheid der Commissie stelt zich op het standpunt van den Minister, dat adressant aan art. 21, 2^e lid, geen *recht* op eene nieuwe concessie ontleent.

Intusschen brengt de *billijkheid* mede, adressant niet te doen lijden onder de mindere voortvarendheid waarmede door het Departement van Waterstaat uitvoering is gegeven aan genoemd art. 2.

Ware toch gevolg gegeven aan den wensch van de Commissie van Rapporteurs, bij het tot stand brengen van art. 21 uitgesproken en door den Minister beaamd, n.l. dat de bestaande concessies zoo spoedig mogelijk door nieuwe zouden worden vervangen, dan had reeds voor langen tijd aan adressant eene concessie verleend kunnen zijn, waardoor hij, na opzegging door den Staat, wat het genieten van vergoeding betreft, gebaat zou zijn geworden door de bepaling van art. 2, sub 3 (overneming der aanwezige werken na waardeering).

Nu buiten schuld van adressant en evenmin door gebrek aan medewerking zijnerzijds, ten opzichte zijner concessie geen uitvoering is gegeven aan art. 21, 2 eischt de billijkheid dat de schade hierdoor ontstaan zooveel mogelijk worde weggenomen.

De Commissie in haar geheel heeft de eer voor te stellen den Minister dank te zeggen voor de verstrekte inlichtingen en aan Zijne Excellentie in overweging te geven bij het eindigen der concessie de werken door den Staat te naasten, als ware eene nieuwe concessie verleend, en bij die overname zooveel mogelijk rekening te houden met het stelsel nedergelegd in artikel 2, sub 3, der wet.

Vastgesteld 9 April 1908.

O. VAN NISPEN TOT SEVENAER.
MEES.
REYNE.
VAN CITTERS.
DE GEER.